

De onfeilbare gids.

<https://hdl.handle.net/1874/356306>

DE ONFEILBARE GIDS.

Het woord des Heeren blijft in der
eenwigheid.

1 Petrus I: 25.

Mijne lezers stelt u eens iemand voor, die in een vreemd land zich ophoudende, in zijn vaderland terug geroepen werd, en wel, om een aanzienlijk goed hem door zijn vader beloofd, in bezit te nemen.

De weg dien hij nemen moet, is hem onbekend; alleenlijk weet hij dat die zeer moeilijk en gevaarlijk is, dat bedriegelijke leidlieden zich als zijne wegwijzers zullen aanbieden, dat hij vele vijanden zal ontmoeten, en aldus blootgesteld zijn, om niet alleen het doel zijner reize niet te bereiken, maar ook te verliezen hetgeen hij nu nog heeft, ja zelfs, dat zijn leven in gevaar komt. Wat zullen nu zijne eerste bemoeijingen zijn? Omzien naar eenen trouwen gids, vragen naar

iemand die hem tegen de vijanden beschermt. Hoe groot zal nu zijne blijdschap zijn, als hij verneemt dat zijn vader zelf daarin heeft voorzien, en hem een' gids beschikt, die al zijn vertrouwen waardig is, die hem op alle zijne schreden zal geleiden en die ook in staat is, hem tegen elken vijand te beschermen; hoe gerust zal hij nu zulk eenen leidsman op zijn' weg volgen, en zich geheel op zijne hoede verlaten.

Hebt gij het reeds bemerkt mijne lezers, dat wij het leven van den christen op het oog hebben? God is zijn Vader, de hemel zijn vaderland, de eeuwige gelukzaligheid het beloofde goed. CHRISTUS is zijn almachtige beschermer, de verwerper der zaligheid, die zelve de weg is voorgegaan, alle vijanden heeft overwonnen, en die nu bevaart en beschermt al degenen die zich aan Hem toevertrouwen. De Bijbel, met de voorlichting des Heiligen Geestes is de zekere gids, die tot God en de eeuwige zaligheid heenleidt.

Voor de waarheid van dien Bijbel hebben wij de zekerste bewijzen, ik wil er u eenige noemen. Goddelooze menschen konden immers geen boek schrijven, dat met zooveel kracht de zonde veroordeelt, en godvreezende zouden immers de wereld niet willen bedriegen, met hunne eigene opsieringen voor goddelijke openbaring te willen

laten doorgaan. Daarenboven wat was hun loon? beledigingen, gevangenis, marteling, ja zelfs de dood. De leer en de voorschriften des Bijbels zijn ook verre boven de menschelijke wijsheid verheven, en staan zoo geheel tegen onze bedorvene natuur over, dat bedriegers eene geheel andere leer verkondigd zouden hebben. Zij deelt ons verscheidene wonderen mede, die ten aanschouwe van eene menigte getuigen plaats gehad hebben. Zij behelst verscheidene voorzeggingen, zoo als de ondergang van verschillende koningrijken, de verstrooiing der Joden en de komst van den Messias, die even als zoo menig andere, eeuwen voor hunne vervulling voorspeld, ondubbelzinnig hunnen goddelijken oorsprong te kennen geven. En mogt gij al lezende, door de kracht des Heiligen Geestes de verlichting uws verstands en de vernieuwing uws harten ondervinden, dan zijt gij in het bezit van de krachtigste getuigenis; want die den Zone Gods gelooft, heeft volgens I Joh. v: 10 het getuigenis in zichzelf.

Voor den zondaar vooral is de Bijbel van zoo veel waarde, daar hij zich tot dezulken wendt, en hun den persoon en het werk van JEZUS CHRISTUS, den Zaligmaker leert kennen.

Deze kennis verspreidt een helder licht over de geheele openbaring, daarom wordt zij ook teregt

het woord van CHRISTUS genaamd. Als iemand begint te gevoelen dat hij een zondaar is, en een Zaligmaker behoeft, en dien in JEZUS CHRISTUS gevonden heeft, dan wordt alles wat op dien Heiland en op de zaligheid door Hem verworven, betrekking heeft, voor hem van het hoogste gewigt.

Het is toch in den Bijbel dat men een bepaald antwoord ontvangt, op de hoogst aangelegene vraag: „Wat moet ik doen om zalig te worden?” De vergeving der zonden door het bloed van JEZUS CHRISTUS, de verzoening met God, de vrede der ziel, en de zekerheid van het eeuwige leven, dat alles wordt er ons helder in voorgesteld, als ons om niet geschonken. Gevoelt gij u een zondaar, vreest gij Gods toorn, gaat gij gebukt onder den zwaren last uwer schuld, het is in den Bijbel dat gij zien kunt, aan welke middelen God uwe regtvaardiging en uwe heiligmaking heeft vastgemaakt. Wij lezen 1 Joh. iv: 10, dat God zijn zoon gezonden heeft, tot eene verzoening voor onze zonden, en 1 Tim. i: 15 dat CHRISTUS JEZUS in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. JOHANNES de dooper (Joh. i: 29) wees op Hem, als op het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdroeg, en PAULUS schrijft aan TITUS, hoofdstuk II: 11, 12, dat de zaligmakende genade Gods verschenen is aan alle

menschen, en ons onderwijst, dat wij de godloosheid en wereldsche begeerlijkheden verzakende, matig, regtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld, en dit alles is geschreven, opdat wij gelooven zouden, „dat JEZUS is de CHRISTUS de zone Gods, en opdat wij geloovende het leven zouden hebben in Zijnen naam” (Joh xx: 31.) Wij zien dus dat de Schrift God tot oorsprong, Gods verheerlijking en onze zaligheid tot doel, en de waarheid zonder eenige inmeniging van dwaling tot haren inhoud heeft.

Maken wij nu van de Schrift getrouw gebruik, dan is zij eene der grootste weldaden die God ons geschonken heeft. Doch hiervan hangt ook alles af; indien wij dit verwaarloozen, dan ware het ons beter zoo wij haar niet ontvangen hadden, want het is een talent dat ons toevertrouwd is, waarvan wij eenmaal rekenschap zullen moeten geven, en is het veronachtzamen dan niet eene groote belediging van de nederbuigende goedheid Gods, die zich zoo aan ons openbaarde? Stelt u een vader voor, die aan zijn van hem verwijderd kind een' brief schrijft, vol teedere waarschuwingen en heerlijke beloften en dat deze òf de brief niet eens opende, òf er zoo van tijd tot tijd eens inzag en eenige regelen daarvan las. Zoudt gij het niet onbegrijpelijk vinden, en dien zoon als geheel verblind beklagen?

En handelen wij nu wel anders, als wij zoo weinig belang stellen in het eenige boek, dat God ons op onze levensreize geschonken heeft.

Daarenboven de lezing der heilige Schrift is ons dringend aanbevolen; onze Heer zelve zegt: „Onderzoek de schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben en deze zijn het die van mij getuigen.” (Joh. v: 39.) en tot de vrouw die de moeder des Heeren zalig sprak, zeide Hij: „ja zalig zijn degenen die het woord Gods hooren, en hetzelfde bewaren,” en zijn Apostel schrijft aan die van Colosse: „Het woord van CHRISTUS wone rijkelijk in u in alle wijsheid.” (III: 16.) Zelfs Jesaia zeide reeds (XXXIV: 16): „Zoekt in het boek des Heeren en leest: niet een van dezen zal er feilen, het eene noch het andere zal men missen, want mijn mond zelf heeft het geboden en zijn Geest zelf zal ze zamenbrengen.” Hij doet ons uit Gods naam ook de bedreiging hooren: „Tot de wet en tot de getuigenis, zoo zij niet spreken naar dit woord het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.” (VIII: 20.)

Ten allen tijde hebben de godvreezenden er ook hoogen prijs opgesteld; TIMOTHEUS was er van kindsbeen af in onderwezen. Lees eens den 119^{den} Psalm, hoe DAVID er over dacht en de dichter van den eersten Psalm getuigt: „Dat zijn

lust was in des Heeren wet, die hij dag en nacht overdacht. Was dit eens de betuiging en lust van alle Christenen, hoe geheel anders zou het in kerk en staat gesteld zijn!

Dat dit onderzoek moet gepaard gaan met het gebed om den Heiligen Geest spreekt van zelve. Dit is volstrekt noodzakelijk, ter verkrijging van een helder inzicht in de waarheid.

Men heeft de heilige Schrift wel eens bij de aarde vergeleken, op wier oppervlakte het voedzame koorn groeit, maar delft men dieper, dan vindt men de edelste metalen. LUTHER, die de gewoonte had den Bijbel jaarlijks geheel door te lezen, betuigde dat hij telkens weder nieuwe ongekende vruchten aan deze boom vond. Ook dit wordt vermeld van DANIEL WILSON den vromen bisschop van *Calcutta*, die den 3de Januarij 1858 overleed. Voor hem was het onderzoek der heilige Schrift de liefste en gezetste bezigheid. Eenige dagen voor zijn dood zeide hij: „het zijn nu zestig jaren, dat ik den Bijbel bestudeer, op den 1sten Januarij begin ik Gen. 1, doch hoe meer ik lees, des te meer sta ik verwonderd over de hemelsche wijsheid en diepte; het is mij alsof ik nog maar een teug uit die Goddelijke levensbron gedronken heb.” Inderdaad het is eene bron, die nimmer is uitgeledigd,

en met geen menschelijk boek, hoe voortreffelijk ook, eenigzins in vergelijking te brengen. Voor alle tijden is er in alle behoeften voorzien. Daarbij kan het onderzoek des Bijbels ons waar genot verschaffen; want naar mate ons geloof wast, vertrouwen wij te meer op Gods beloften, en verheugen wij ons in de hope der zaligheid. Laat u echter niet ontmoedigen indien gij niet aanstonds deze heerlijke vruchten van uw onderzoek plukt, noch uw geestelijk leven zich naar wensch ontwikkelt. Uw geloof kan welgegrond en opregt zijn, ofschoon het langzaam voortgaat en toeneemt in wasdom. Hoe meer gij in eenvoudigheid des harten en met volhardend gebed onderzoekt, des te meer zult gij daarvan de vertroosting en zalige vruchten smaken.

Wij hebben ons op zulke beschouwingen dikwerf hooren tegenwerpen: ik stem de waarheid van dit alles toe, maar ik ben zoo geleerd niet; de Bijbel is zulk een diepzinnig boek, en wanneer ik beproef dien te lezen, vind ik zooveel waarvan ik niets begrijp. Wij willen dit eens toegeven, maar hoe beschouwt gij de zaken van dit leven? arbeidt gij niet dagelijks om eigen onderhoud en dat van uw gezin? Gij zegt toch bij het begin der week niet tot u zelve: het werk dat ik doen moet, is boven mijne krachten, ik

ga rusten en niets doen, wel wetende dat indien gij zoo handeldet, gij er met de uwen de treurige gevolgen van zoudt moeten dragen, en hoeveel gaat nu onze ziel ons ligchaam te boven? De Bijbel, 't is waar, is een dik boek, maar is in verscheidene boeken afgedeeld, die in zekeren zin ook op zichzelf staan; lees bijv. Genesis of het Evangelie van Mattheus, of een ander boek, lees een boek in zijn geheel, voor dat gij aan een ander begint, en gij zult allengskens met inachtneming der hier volgende regelen eene uitgebreide kennis der heilige Schrift verkrijgen.

Somtijds hoort men ook wel eens: Ik heb geen tijd om in den Bijbel te lezen, mijne dagelijkse bezigheden nemen mij zoo geheel in, dat er geen tijd voor iets anders overschiet. Ik beroep mij op uw geweten, geeft gij niet zonder noodzaak gedurig veel tijd aan dingen, die van veel minder belang zijn; daarenboven, tot welken werkring gij ook geroepen zijt, de lezing van den Bijbel zal u niet ongeschikt voor uw werk maken, maar integendeel gij zult er uit leeren alles met een bedaard en werkzaam gemoed te doen. En vindt gij niet altoos tijd om te eten en te drinken, en dikwerf om u te vermaken, en is dan de voeding der ziele niet van nog grooter belang dan die des ligchaams? De vrome JOB kon be-

tuigen (XXIII: 12) „de redenen zijns monds heb ik meer dan mijn bescheiden deel weggelegd.”

Denk eens aan den Kamerling. Hij las op zijne reis van *Jeruzalem* naar *Gaza*, in de profetie van Jezaia. Gij weet hoe God zijn ijverig onderzoek beloonde, door hem PHILIPPUS toe te zenden, die hem uitlegde hetgeen hij las, hetgeen hem met den Heer JESUS bekend maakte. Ik vrees dat niettegenstaande de opwekkingen die wij doen, er nog velen zijn, die den Bijbel ongebruikt laten liggen of hem slechts geschikt beschouwen voor godsdienstig onderwijs van hunne kinderen. Wat zullen wij tot hen zeggen, hoe hen overreden om dit groote genademiddel niet te verwaarloozen. Zoude bij velen de ware reden van hun verzuim niet zijn, dat zij de zonde liefhebben, en zij vreezen dat het lezen der Schrift hen zal dringen hunne zonden te laten varen, of indien zij er in blijven, zij hunne verantwoording nog verzwaren zullen; maar hoe bedriegen zij zich zelve, hoort wat de Heer zegt: „En dit is het oordeel dat het licht in de wereld gekomen is, en de menschen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, want hunne werken waren boos” (Joh. III: 19.) Uwe onbekendheid met de schrift zal in plaats van u te verontschuldigen, een bewijs te meer uwer zonden zijn, het zal tegen u getuigen, en

eenmaal u ter veroordeeling zijn, daarom zeide ook SALOMO: „Die het woord veracht die zal verdorven worden, maar wie het gebod dient dien zal vergolden worden” (Spr. XIII: 13) en PAULUS in den brief aan de Hebreëu (II: 3): „Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen, dewelke begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heer, aan ons bevestigd is geworden van degenen die Hem gehoord hebben.” Als de liefde van CHRISTUS u niet dringt, o! dat dan toch de vreeze des Heeren u nog bewege, om toch niet langer dien dierbaren schat ongebruikt te laten liggen, maar van nu aan met het onderzoek te beginnen, biddende om den Heiligen Geest, zonder wies voorlichting het geen vrucht kan dragen.

In de natuur is de zon zeker een der heerlijkste gewrochten zoowel van Gods Almagt als van de meest verblijdende en zegenrijkste werking. Niet alleen verlicht zij de aarde maar ook van haar is de groeikracht, zij geeft leven en vrolijkheid, vernieuwt het gelaat des aardrijks. Zoo is het ook met Gods woord: het is een helder schijnend licht in de duisternis der zonden, maar het is even als met den Heer: „Het licht scheen wel in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen” (Joh. 1: 5). De wereld is als door een'

stikdonkeren nacht overdekt, de menschen zijn dood in zonde en misdaden en zoolang zij in dezen staat blijven, stellen zij even weinig prijs op den Bijbel, als een blinde op het licht der zon, of een doode op hare warmte. Hoe onmisbaar is dus de Heilige Geest, want door dezelve is het, dat „de dooden zullen hooren de stem des Zoons Gods en die ze gehoord hebben zullen leven” (Joh. v: 25) en PAULUS zeide: „De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden” (1 Cor. II: 14).

Maar wij hebben ook de belofte, dat wij door den Geest zullen onderwezen worden. De Heer toch sprak tot Zijne Apostelen, „wanneer de Geest zal gekomen zijn, dan zal hij u in alle waarheid leiden” (Joh. XVI: 13) en schoon dit wel in de eerste plaats de Apostelen gold, vooral in hunne Goddelijke zending, zoo is er de blijvende werking des Heiligen Geestes toch ook in begrepen, want de Heer zegt verder: „Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen trooster zenden, die bij u blijven zal in eeuwigheid”, en algemeen is de belofte: „zij zullen van den Heer geleerd worden”

En hoe heeft de ondervinding der geloovigen van alle tijden dit bevestigd. Hoe weinig ver-

stonden zelfs 's Heeren discipelen van de Schriften vóór dat hun verstand, volgens Luc. xxiv: 45, geopend was, en ook LYDIA begon eerst acht te geven op de prediking van PAULUS, nadat de Heer haar hart had geopend. (Hand. xvi: 14.) Daarom bad ook de Koning DAVID gedurig: „Heer leer mij uwe inzettingen, geef mij den weg uwer bevelen te verstaan, opdat ik uwe wonderen betrachte, neig mijn hart tot uwe getuigenissen, leer mij een' goeden zin en wetenschap, laat mijn hart opregt zijn tot uwe instellingen” ja! ziet in den geheelen 119^{den} Psalm de stemming van den vromen bidder.

Het is immers enkel genade en ontferming, dat God zich zoo wil nederbuigen, dat Hij zulke zondaren als wij zijn zelve wil leeren en leiden, ja „de Heer is goed en regt, daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in den weg.” Zullen wij het dan ook niet bij Hem zoeken. Och! weest er toch geheel van doordrongen, dat God alleen u Zijn woord kan doen verstaan, en er u den vruchtbaarmakenden zegen van kan doen genieten. In de binnenkamer wordt het beter geleerd, om in eenvoudigheid de Schrift te leeren lezen, dan in de scholen der wetenschap, volhardt dan in den gebede, de aandrang toch luidt: „Indien dan gij die boos zijt weet uwen kinderen goede

gaven te geven, hoeveel te meer zal uw hemelsche Vader den Heiligen Geest geven dengenen die ze van Hem bidden", „want die bidt die ontvangt, die zoekt die vindt, die klopt wordt open gedaan." (Matth. VII: 7.) Geenszins moeten wij nu van den Heiligen Geest nieuwe openbaringen verwachten, of in strijd met de geopenbaarde, neen! de Heer heeft gezegd: „Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen." (Joh. XVI: 13.) Ook moeten wij niet lijdelijk hooger invloed afwachten, maar bidden en werken zamen paren, de ons geschonken middelen getrouw gebruiken; wij moeten er dan naar staan, om van de Goddelijke waarheden een helder begrip te verkrijgen, en daarenboven die kennis op ons hart en leven zoeken toe te passen, want „zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is;" zegt de Heer (Joh. VII: 17). Het spreekt toch van zelve dat van de stemming waarmede wij ons tot dit onderzoek begeven alles afhangt. Neemt men den Bijbel onverschillig en ligtzinnig op even als een gewoon boek, dan zal men er weinig voordeel van hebben, want de Goddelijke waarheden hebben oneindig hooger doel dan om juiste denkeelden aan ons verstand te geven; het doel is door Gods genade ons hart te reinigen, en wanneer het woord des Heeren door-

dringt in ons geweten, en door het geloof wordt aangenomen, dan zal ook dit doel niet falen, de kennis en de gehoorzaamheid des geloofs zijn dus onafscheidelijk. „Indien gij dan deze dingen weet, zalig zijt gij zoo gij dezelve doet.” (Joh. XIII: 17.)

Wij willen hier nu nog eenige eenvoudige raadgevingen laten volgen, opdat gij toch zegen van uwen Bijbel moogt verkrijgen. O! dat die nog eens uw grootste schat op aarde wierd.

Voor alle dingen staat het biddend lezen bovenaan: bidden vóór gij gaat lezen, onder het lezen, en na het lezen, dit is eene der noodzakelijkste en onmisbaarste voorwaarden, alles is daaraan ondergeschikt indien wij dit maar in ernst behartigen. O! dat wij toch levendig beseffen, dat wij Gods woord tot onze zaligheid niet verstaan kunnen, noch ondervinden dat het Evangelie eene kracht Gods is, zonder het onderwijs des H. Geestes. Leest eens wat PAULUS daarvan aan de Corinthiërs schrijft 1. Cor. II: 10, 11. Hierin ligt de reden dat aan zoo vele verstandigen en geleerden den waren zin van Gods woord verborgen blijft; van DAVID zagen wij het reeds hoe hij bad, en zoo wij volharden in den gebede, dan is het ook ons beloofd, dat wij in alle waarheid zullen ge-

leid worden, want de Heilige Geest is het alleen die ons de geestelijke dingen leert verstaan en toepassen op ons hart.

Het is eene heilzame oefening om de vermaningen der Schrift in gebeden te veranderen, zoo als bijv. waar JACOBUS vermaant: „Vernedert u voor den Heer”, te vragen: „Heere! leer gij mij in het gevoel mijner vele en groote zonden, mij voor Uw aangezicht te verootmoedigen. Zien wij slechts op tot God, die alleen ons dien geest des gebeds geven kan. Hetgeen gij in Gods woord leest moet gij geloovig aannemen; van de Israëlitzen lezen wij toch (Hebr. iv: 2) „dat het woord der prediking hun geen nut deed, dewijl het met het geloof niet gemengd was, in degenen die het hoorden”. Dat ons geloof dan een levendig en werkzaam geloof zij, dat ons niet alleen doet gelooven, dat hetgeen wij lezen waarheid is, maar het ons doet aanmerken als alles persoonlijk tot ons gerigt, de bedreigingen tot onze waarschuwing, de geboden, hoe moeilijk ze ons ook voorkomen, om die te betrachten, en de beloften tot onze aanmoediging en verkwikking; wij moeten niet alleen om geestelijk inzicht vragen, maar dat ook verwachten, en ons geheel aan de leiding des Heiligen Geestes toevertrouwen.

Allernoodigst is het daarom dat wij met diepen

eerbied en met een' ootmoedigen en eenvoudigen zinden Bijbel openen. Voor die van Thessalonika kon PAULUS God danken dat zij zijne prediking hadden aangenomen, niet als der menschen maar als Gods woord, gelijk het waarlijk is, voegt de Apostel er met nadruk bij, 1 Thes. II: 13. Zij ondervonden er dan ook reeds dadelijk de gezegende gevolgen van, want onmiddelijk laat hij volgen; „dat ook werkt in U die geloof”. Hoort wederom van DAVID hoe hij Gods woord beschouwt: „Het is een' lamp voor mijn voet, en een licht op mijn pad!” en hij kon betuigen: „De Heer is goed en regt, daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in den weg, Hij zal de zachtmoedigen leiden in het regt, en hen hunnen weg leeren. Wie is de man die den Heere vreest? Hij zal hem onderwijzen in den weg dien hij zal hebben te verkiezen.” (Ps xxv: 8, 9, 12.) De Apostel JACOBUS vermaant: „Ontvangt met zachtmoedigheid het woord dat in u geplant wordt, hetwelk uwe zielen kan zalig maken.” (Jac. 1: 21.) Neemt gij integendeel den Bijbel op, met de heimelijke zucht om te twisten en tegen te spreken, en uw gevoelen in het Woord te leggen, dan zult gij zeer weinig nut van zijne lezing hebben, maar zoo gij u tot hem als de bron der waarheid begeeft, met diep

gevoel van uwe kleinwetenheid, maar met kinderlijk vertrouwen op God, en vurige begeerte om door Hem onderwezen te worden, voorwaar het zal u niet ledig noch onvruchtbaar laten. Herinner u wat onze Heer zeide: „Voorwaar zeg Ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het koninkrijk der hemelen geenzins ingaan” (Matth. XVIII: 3); de Heer Jezus dankte ook Zijnen Vader den Heer des hemels en der aarde, dat 't geen Hij voor de wijzen en verstandigen verborgen had, Hij dat den kinderkens had geopenbaard, ja! dat was Gods welbehagen (Luc. x: 21). Een kinderlijke en ootmoedige geest, brengt dus in de regte stemming en heeft ook de belofte: „Ik zal zien spreekt de Heer op den armen en verslagenen van geest en die voor mijn woord beeft” (Jez. LXVI: 2). O! dat er in den tegenwoordigen tijd wat meer eerbied voor Gods woord ware, want het woord der bedreiging luidt; „Indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer Profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad en uit hetgeen in dit boek geschreven is.” (Openb. XXII: 19.)

Men moet vooral met toepassing op zichzelf en zijn eigen zielsgesteldheid lezen, het overden-

ken en in ons hart bewaren, inzonderheid wanneer het een gewichtig leerstuk, eene geloofsverving of onze heilige roeping betreft, wij moeten in deszelfs geest indringen om er het regte nut van te trekken, het in ons geweten laten werken, ons herinnerende de vermaning aan de Hebreëen, „dat wij ons houden aan het woord dat ons verkondigd is, opdat wij niet te eeniger tijd doorvloeijen” (Hebr. II: 1). Nu zegt misschien iemand: dat is goed als men veel tijd heeft; maar mijn lezer, durft gij beweren, dat uw leven onrustiger is dan van Koning DAVID, die betuigde: „Hoe lief heb ik uwe wet, zij is mijne betrachtting den ganschen dag, mijne oogen komen de nachtwake voor, om uwe redenen te betrachten” (Ps. CXIX: 97, 148). En al kunt gij menigen dag niet zoo veel tijds tot het Bijbellezen besteden als gij wel wenscht, zou het toch niet doorgaande nog iets meer kunnen zijn, als er zuiniger gewoekerd werd met zoo vele kostelijke uren? Doch hetzij gij hiertoe korter of langer tijd vinden kunt, be-roem u niet op het veel lezen, maar op het goed lezen. Beter goed dan veel. Sommige christenen hebben er zich uitnemend goed bij bevonden, om van het kapittel dat zij 's morgens gelezen hadden, een of meer verzen te kiezen, om op den dag hunne gedachten te leiden.

Vooral ook met eenvoudigheid, die niets vuriger verlangt dan tot heil zijner ziel de waarheid te leeren verstaan. Wanneer wij van eenen vriend een brief ontvingen, waarin hij zijne wenschen en bedoelingen ons ontvouwt, zouden wij dan niet begeeren aan zijn verlangen te voldoen, zonder die vooraf kunstmatig te gaan ontleden. Zoo verklaart de hooge God ons Zijnen wil in Zijn woord, en de Apostelen rigtten hunne vermaningen in dien zin aan de eerste christenen, die dat ook tot het rigtsnoer huns levens stelden en zich hielden aan den gezonden en bepaalden zin der woorden; „want het getuigenis des Heeren is gewis, den eenvoudigen wijsheid gevende, verlichtende het verstand” (Ps. XIX: 8). Daarom vermaande ook PETRUS, II: 2, „Zijt als nieuwgeboren kinderkens zeer begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen.” Gelijk de zuigeling behoefte aan de moedermelk heeft, zoo wil de Apostel dat wij verlangen naar de zuivere en onveranderlijke waarheid Gods.

De vermaarde geleerde BACO heeft gezegd: dat de wijn die men van de rozijnen zachtkens perst, veel aangener en smakelijker is, dan wanneer men uit schil, pit en rozijnen de kracht wringt; zoo is 't ook met de groote waarheden der schrif-

ten: in eenvoudigheid des harten aangenomen, zullen zij ons meer voeden en verkwikken dan wanneer men met spitsvondigheid alles wil ontleden en vereffenen.

Eindelijk, behoort de gehoorzaamheid te volgen. Wij moeten de innige begeerte hebben, ons te houden aan al wat ons in de Schrift geboden en verboden wordt; met dat voornemen moeten wij Gods woord onderzoeken. Alweder kan DAVID ons ten voorbeeld strekken als hij in den 119^{den} Psalm vs. 11 zingt: „Ik heb uwe rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou,” en hoort wat de Heere JESUS zelve zegt: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelven spreek.” Het kan niet anders, of de groote waarheden der Schrift, zoo als de ellende en verloren toestand van den mensch, en zijne zaligwording alleen door het geloof en de onmisbaarheid van den Heiligen Geest, zullen ons in dezen weg helder en duidelijk worden.

Hebben wij aanvankelijk met onze traagheid en onverschilligheid of natuurlijken tegenzin te strijden, door volharding zullen wij ruimschoots beloond worden. En het woord waarin de levende God, de Schepper van hemel en aarde zich aan ons wil openbaren, is toch nog wel eenige inspanning

waard, ach! hoe velen spannen zich tot krenking des verstands toe in, voor 't geen in het leven geen ware vreugde, en in het sterven geen zielevrede geeft. Neen, weest verzekerd dat biddend schriftonderzoek, heerlijke vruchten afwerpt. Het regt verstaan van den Bijbel wordt ook daardoor bevorderd, dat wij zoo als reeds is opgemerkt eene goede orde houden, en het een of ander boek des Bijbels geheel doorlezen. Zoo kieze men dan, om een voorbeeld te noemen, voor de avond-lectuur een boek des Ouden Verbonds, en voor den ochtend een der Evangeliën of brieven des Nieuwen Verbonds, en ga dan geregeld voort, terwijl men dit kan afwisselen met Psalmen, Profetiën of iets uit de Spreuken van Salomo, die een schat aan lessen van levenswijsheid en oefening tot godzaligheid bevatten. Zegt men: ik kan toch niet alles verstaan. Mag men het daarom ongelezen laten? De bestraffende woorden die de Heer tot de Emmausgangeren rigtte, gelden ook van menigeen in onze dagen. Bij minder traagheid en onverstand des harten zou het hen niet duister gebleven zijn, dat de Heer door lijden in heerlijkheid moest ingaan. Hij, die de Profeten deed schrijven ten nutte van tijdgenooten en volgende eeuwen, wil ook ieder die het heilbegeerig en ootmoedig zoekt, op den weg helpen om ze

te verstaan. Oud en Nieuw Testament zij helderen elkander op; het is zoo als eens iemand zeide: „het Nieuwe is verborgen in het Oude, en het Oude wordt opgehelderd in het Nieuwe”. Bezit men een Bijbel met aantekeningen en aanhalingen van gelijklopende plaatsen, deze kan ons goede diensten doen, want het beste boek dat den Bijbel verklaart is de Bijbel zelve, de eene plaats heldert de andere op; leggen wij ons hierop toe, dan zullen wij de Goddelijke eenheid der Schrift leeren inzien, en dikwerf verbaasd en opgetogen zijn, over de diepe en heerlijke waarheden die wij zullen opmerken, ook in 't geen wij reeds meermalen gelezen, maar nooit zoo begrepen hadden, ook zal het op die wijze beter in ons geheugen bewaard blijven. Wij moeten ook de waarheden der Schrift in haar verband beschouwen, schrift met schrift vergelijken, want als wij een tekst namen zou het ons soms schijnen als of de eene tegen de andere uitspraak streed, daarom moeten wij vooral op de strekking der openbaring Gods in zijn geheel letten. Wanneer wij bijv. lezen van Gods hand, oogen of mond, moeten wij het natuurlijk zoo verstaan, dat ons op menschelijke wijze, de Goddelijke eigenschappen worden te beschouwen gegeven, want evenzeer lezen wij: „God is een Geest”. Zoo ook schrijft PAULUS aan

de Romeinen Hoofdstuk v: 20 „waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest”, „en wij worden om niet geregtvaardigd uit zijne genade”, daarmede wil de Apostel nu de zonde geen voedsel geven en in de hand werken, dat zij verre, 't zou ook tegen den geheel inhoud der Schrift strijden, maar dit wil hij ons duidelijk leeren, dat wij geheel van eigen gerechtigheid moeten afzien, opdat Gods barmhartigheid te meer verheerlijkt, en de weg der verzoening te helderder in 't licht gesteld worde. „Zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien” (Hebr. XII: 14) en „vreest God en houdt zijne geboden want dit betaamt alle menschen,” (Pred. XII: 13): dit leert ons nu niet, dat dit de grond onzer behoudenis is, neen! maar zoodanig moet het karakter en de begeerte van den wedergeboren zondaar zijn (Eph. II: 10), geschapen in CHRISTUS JEZUS tot goede werken. In de wijze der bekeering kan veel verschil bestaan, maar hierin moeten allen met PAULUS overeenkomen, dat de grondtoon van het vernieuwde gemoed is; „Heere! wat wilt gij dat ik doen zal?” de heiligmaking is een deel van de zaligheid die CHRISTUS voor ons verworven heeft, nooit noch immer de oorzaak onzer zaligheid.

De waarheid Gods is volledig, veelzijdig, naar

ieders verschillende behoeften. Aan goddeloozen, waarvan JUDAS in zijn' brief spreekt, „die de waarheid Gods veranderen in ontuchtigheid,“ moet de brief van JACOBUS worden voorgehouden; anderen die op hunne eigene gerechtigheid en goede werken vertrouwen, moet het diep bederf van den mensch, en de heiligheid en uitgestrektheid van Gods wet helder voorgesteld worden, en daarna de weg der regtvaardigheid des geloofs in CHRISTUS JEZUS worden geopend, zonder eenig werk der wet, en het moet hun ernstig worden herinnerd dat zoo zij iets, hoe gering ook, van verdienste in zichzelf willen zoeken, CHRISTUS hun niet nut is; daartoe zijn vooral de brieven van PAULUS aan de Romeinen en Galaten zoo gewichtig. O! dat wij ons toch wachten te meenen, dat de Schrift met zichzelf in strijd is; bidden wij om zulk een kinderlijken geest, waardoor wij gevoelen dat het aan ons eindig verstand ligt, en laat ons den Heer om licht vragen om Zijne waarheid klaarlijk te verstaan, en te komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zone Gods (Eph. iv:13); hierdoor is meer zegen voor ons zelve en anderen te verkrijgen, dan dat wij op hoogen toon onze bedorven rede boven Gods openbaring stellen. „Hij wederstaat den hoovaardige, maar den nederige

geeft Hij genade." De Heere JEZUS wil dat wij kinderen zullen zijn, dat is met een kinderlijk gemoed komen, „de wijze vat Hij in hunne arglistigheid, en de wijsheid der menschen maakt God tot dwaasheid" (1 Cor 1: 19); maar, „Zijne verborgenheden maakt Hij die Hem vreezen bekend" (Ps. xxv: 14). Wij behoeven daarbij de hulpmiddelen die God ons schenkt niet te verachten: de kamerling was geheel aandacht bij het onderwijs van PHILIPPUS, en leerde nu van hem 't geen hij te voren niet verstond. Is ons een plaats der Schrift duister, God laat ons door MALEACHI (II: 7) zeggen: „dat de lippen der priesters de wetenschap bewaren, en dat men uit hunnen mond de wet zal zoeken, want hij is een engel des Heeren der Heirscharen." Zoo kan de meerdere kennis en het diepere inzicht van andere christenen ons ten zegen zijn, maar altijd blijft het voorbeeld der Bereërs ons voorgesteld. Zoo kunnen wij ook de randtekenaars of andere uitleggers raadplegen, niet om in hun inzicht te berusten, maar om ons voor te lichten. Van Schriftuitlegging vinden wij reeds (Nehemia IV: 8, 9) van EZRA en de Levieten, dat zij lazen in het boek in de wet Gods, duidelijk en den zin verklarende, zoodat men verstond, wat men las.

Wij moeten ook de Schrift in zijn verband lezen, anders kunnen wij haar laten zeggen wat wij willen, dit doen wij immers met elk boek dat wij lezen. De Heer zegt: „onderzoekt de schriften,” dit woord geeft eigenlijk delven, graven te kennen, even als mijnwerkers die de edelste metalen willen hebben, diep moeten graven, zoekt ook aldus en gij zult zekerlijk vinden. Hebben wij geen ondervindelijke kennis van den aard en invloed der Goddelijke waarheden, noch van haren geest en strekking, dan is het natuurlijk dat wij ook eigenlijk nog niet vatbaar zijn om aan onzen Bijbel te hebben, wat wij er aan kunnen hebben. PAULUS zegt: „de natuurlijke,” dat is de onwedergeborene „mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn, hij kan ook niet.” (1 Cor. II: 14). Hij heeft van de beloften die ons in dat dierbaar boek gedaan zijn, nimmer iets ervaren, hoe zou hij dan tot een eenigzins regt verstand er van kunnen komen. De Heer zeide: (Joh. VI: 63) tot Zijne Discipelen: „de woorden die Ik tot u spreek zijn geest en zijn leven”, dit mogen wij op den geest en de strekking van geheel de Schrift wel toepassen. Een schijnbaar eenvoudig gezegde omvat dikwerf een diepen en rijken zin; zoo ligt bij voorbeeld in een verbod of gebod het beginsel, waaruit het kwaad of goed voort-

vloeit opgesloten. „Gij zult niet doodslaan;” naar de letter verstaan verbiedt dit gebod iemand het leven te benemen, maar naar het woord des Heeren strekt zijnen geestelijken zin zich tot onze woorden, gedragingen en harten uit, en wil Hij dat wij onze naasten lief hebben als ons zelven. Even zoo wordt ons de waarheid dikwerf voorgesteld in zinnebeelden en gelijkenissen; van hoog belang is het om ook daarvan de geestelijke strekking wel te leeren verstaan. Bovenal moeten wij alles met toepassing op den Heer JEZUS lezen. Hij is de spil van oud en nieuw Verbond. Volgens Openb. XIX: 10, „is de getuigenis van JEZUS de geest der Profetie.” Hij is als het ware de sleutel tot de verborgene schatten, die in Hem zelven begrepen zijn, en dit geeft ons dingen te verstaan, die vroeger geheimenissen voor ons waren. Het hoofddoel van ons schriftonderzoek, moet dus zijn: Hem te leeren kennen, die „de weg, de waarheid en het leven is”, en het heerlijke gevolg zal zijn, dat „het licht der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van JEZUS CHRISTUS, in onze harten schijnen zal” (2 Cor. IV: 6).

De kennis van CHRISTUS heeft men gezegd, is eene verhevene verborgenheid. Iets in te zien van den omvang en de uitgestrektheid van zijn Middelaarsbetrekking, de heerlijkheid van zijn Persoon

en werk, zijne betrekking tot ons, en van ons tot Hem, met God den Vader, en den Heiligen Geest door Hem, daarin bestaat de kennis van CHRISTUS; Hem te kennen voor zich zelven, dat is in Hem onzen troost, onze vreugd, onze kracht, onze gerechtigheid, onze hope, ons leven te hebben. Al wat wij hier boven gezegd hebben, komt dus hierop neder: onderzoekt de schriften vlijtiglijk, dagelijks, getrouw, biddend om den Heiligen Geest; het bevel is ernstig, verpligtend en algemeen, en de voordeelen onschatbaar. Welk ook uwe betrekking in de maatschappij zij, in alles kan de Bijbel u licht geven en u ten wegwijzer zijn.

Ouders, hoofden van huisgezinnen, leest Gods woord voor uzelf en met uwe kinderen en onderhoorigen. Hoort wat God eens aan Israël gebood: „deze woorden die ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn, gij zult ze uwen kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, als gij nederligt en als gij opstaat.” (Deut. VI: 6, 7.) Hoe durft gij, Christenen, dan verzuimen de uwen te leeren, en met hen te bidden, maar hoe zoudt gij hen kunnen voorgaan, indien gij voor uzelf den Bijbel verwaarloost, of zijnen inhoud niet als waarheid

aanneemt. O! hebt gij het tot dusverre verzuimd, doet het toch niet langer; weet gij wel wat God van ABRAHAM zeide: (Gen. XVIII: 19) „Ik heb hem gekend opdat hij zijne kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gerigte, opdat de Heer over ABRAHAM brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.” Neemt heden nog in Gods kracht JOZUA tot een voorbeeld, en leert hem met uw gansche hart nazeggen: „Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen.” (Joz. XXIV: 15.)

Kinderen, ook voor u is Gods woord. Ja! „die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden”, het zij u dan een lust om de teksten in het geheugen te prenten, maar het worde vooral uw lust om uit den Bijbel den weg der zaligheid te leeren kennen.

Er zijn door Gods genade ten allen tijde kinderen geweest, die reeds vroeg begeerte toonden om van den Heer en zijn woord te hooren, en tot Hem te bidden. De Heer sprak tot zijne discipelen: „Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet want derzulken is het koningrijk der hemelen”. Hoeveel voorbeelden vinden wij reeds onder het Oude Verbond, SAMUEL zocht den Heere reeds in zijne jeugd, OBADJA vreesde den Heer van zijne

jonkheid af, JOSIA was slechts acht jaar oud toen hij reeds deed, wat regt was in de oogen der Heeren. De Heer JEZUS werd op zijn twaalfde jaar in den tempel gevonden. TIMOTHEUS werd van kindsbeen af, onderwezen in de Heilige Schrift. Van dien vromen Bisschop, op wien wij hier boven wezen, vernemen wij, dat ook hij reeds op zijn achtste jaar vermaak vond in Gods woord.

Uit de Schriften kunt ook gij, kinderen, den Heer leeren kennen; gij zult daarin lezen hoe Hij ook voor u eenmaal een kind is geworden, en hoe liefdevol Hij zich altijd jegens kinderen betoonde, toen Hij op aarde was; gij zult ook uit dit woord kunnen leeren hoe die Heer wil dat gij hier leven zult, elkander liefhebbende en uwen ouders en meesters gehoorzaamheid betoonende. (Eph: VI: 1—3. Col. III: 20. 1 Joh. IV.)

En gij, jonge lieden, die thans de wereld met al hare gevaren en tallooze verzoekingën staat in te treden, de koning DAVID geeft u een goeden raad: „Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw woord” (Ps. CXIX: 9). Ook zijn zoon, de wijze koning SALOMO, rigt menig woord tot u; lees Pred. XII eens, maar begint dan met het 9de vers van het vorige hoofdstuk, en ook zijne Spreuken zijn

vol vermaningen; o! wierden zij meer ter harte genomen, hoeveel tranen en ellende zou menig-een zich besparen, en zich hier reeds in veel vreugde mogen verblijden, „want de godzaligheid heeft” zooals PAULUS zegt: „de belofte des tegenwoordigen en des toekomstigen levens”. „Ook is de vreeze des Heeren het beginsel der wijsheid”, mogt die u besturen, dan zal zij uw verstand verlichten, en uwe geestdrift en ijver, die uwe jaren zoo eigen zijn, eene heilzame rigting geven; zij zal u voor veel zonden bewaren, en u hier den vrede der ziel doen smaken, en eene eeuwige zaligheid te gemoet voeren. Daarom wat deze of die er ook van denken of zeggen moge, hoort gij het woord des Heeren: „onderzoekt de Schriften.”

Dienstboden, ook voor u is Gods woord. Sommigen uwer zijn misschien in zeer drukke diensten of hebben eenen moeilijken weg, welk een troost kunt gij dan onder alles uit die bron putten; verstaat gij reeds iets van DAVIDS stemming toen Hij zong: „Uwe instellingen zijn mij gezongen geweest ter plaatse mijner vreemdelingschappen.” (Ps. cxix: 54.) Hebben sommigen onder u het voorregt in vrome gezinnen geplaatst te zijn, waar Gods woord nog dagelijks met u gelezen wordt, acht dit toch niet gering: maar meent

daarom niet dat gij daaraan genoeg hebt, overdenkt de waarheden die gij hoort, en toont uwe belangstelling in 't geen u voorgelezen wordt, door zelve, wanneer uw werk het u veroorlooft, dit onderzoek voort te zetten. Gij zult er uit kunnen zien hoe men in elken stand, ook in den uwen, God kan verheerlijken. Van ELIÉZER, ABRAHAM'S gehoorzamen en getrouwen dienaar, lezen wij, Gen. XXIV, hoe kinderlijk en eenvoudig hij bad tot God. 2 Kon. v zien wij hoe eene jonge Israëlitische dienstmaagd voor NAÄMAN, de krijgsoverste van den koning van Syrië, nuttig was, maar ook hoe een GEHAZI, ELIZA'S dienstknecht, om zijn leugen met melaatschheid gestraft werd. PAULUS rigt in zijne brieven het woord der vermaning uitdrukkelijk tot u: Col. III: 22—25; Eph. VI: 5—8, Tit. II: 9, 10. Leest dit eens goed na; het bewijst immers duidelijk dat alle menschen den Bijbel moeten lezen, anders zou ieder niet bijzonder worden aangesproken. Daarom wie wij ook zijn, oud en jong, rijk en arm, koning of onderdaan, volk en overheid, meester en dienstknecht, gelukkige en ongelukkige, beschaafde en onwetende, eenvoudige en geleerde allen vinden wij daarin wat wij te betrachten en wat wij na te laten hebben, omtrent God, onze naasten en ons zelve.

En nu ten slotte nog dit: Gij onder mijne lezers, die tot heden wel de goede gewoonte had, om den Bijbel te lezen, omdat gij het niet durfdet laten, maar toch eigenlijk vervelend vond, en blijde waart als het maar gedaan was, gij kunt dan wel eenige kennis van de Schrift hebben, maar van den heerlijken, geestelijken inhoud hebt gij nog weinig gesmaakt. Behartig dan toch hetgeen u hier in dit boekje is voorgesteld, het is uit de Schrift zelve ontleend, bid vooral veel om den Heiligen Geest, dat Hij u leeren moge, dan zal het uwe grootste vermaking worden en wat nu voor u een stomp, onnut wapen is, waarmede gij tegen den vijand geen kracht kunt oefenen, zal dan ook voor u het zwaard des Geestes worden, dat niemand wederstaan kan, en voor uzelfen zult gij een schat leeren kennen, die alle aardsche rijkdommen en verkwikkingen verre te boven gaat.

Een woord tot u die dit geschenk Gods ongebruikt laat liggen. Hoe gevaarlijk is uw toestand; uw verzuim is een getuigenis tegen u, dat gij nog niet in waarheid een christen zijt, want „Mijne schapen hooren Mijne stem” zegt de Heer, en „zij volgen Mij omdat zij Mijne stem kennen” Joh. x. Zij kunnen verklaren: „Hoe lief heb ik Uwe wet” en dat kunt gij niet: wat

zult gij in den grooten dag tegen den Heere JEZUS durven inbrengen? Zoudt gij het dan durven verklaren dat gij geen tijd gehad hebt om Zijn woord te lezen? gij die 't geen menschen overleggen en schrijven, toch nog wel eens inziet en daarvoor dit Boek, dat u tot eeuwig heil kan zijn, verwaarloost; waarom zoudt gij in de duisternis blijven, terwijl het licht rondom u is? De heidenen zullen eenmaal tegen u getuigen. Begin daarom van heden af met dagelijks, hoe weinig ook, in dit boek te lezen; gij weet niet wat gij verzuimt, van welke voorregten en genietingen gij u berooft, stel het dan nu niet langer uit, de Bijbel zal uw verstand verlichten, zijne onderwijzingen zullen u door alle moeilijkheden heen helpen, in alle verzoekingën staande houden, zijne beloften zullen uwe vertroostingën zijn, ook in de moeilijkste, wegen en u, door het geloof, door het dal der schaduwē des doods, veilig en zonder vreeze henenvoeren, alles door Hem, wiens getuigenis de geest der Profetie en der gantsche Schrift is.

Bij 't opslaan van het Boek der boeken,
 Prent christen diep in uw gemoed,
 Dat, wie dat woord wil onderzoeken,
 Het als *Gods Woord* omhelzen moet.

Geen enkel weten kan hier baten ,
Geen vlugtig lezen hier volstaan ,
All' eigenwijsheid dient verlaten ,
Een ander oog moet open gaan.

Voor dat ge u dan begeeft tot lezen ,
Val nedrig uwen God te voet ,
Opdat Hij u nabij moog wezen
Met Zijn gena , zoo groot als goed.

Begeer Zijn Geest , dien besten zegen ,
Vraag een ootmoedig , leerzaam hart ,
Zoo komt de Heiland zelf u tegen ,
Met al Zijn heil in vreugd en smart.

